

Mestitz Henrik Az Első Világháborúban

Sokolikiben készült a kép 1915-ben, az első világháború alatt. Mi már hárman megvoltunk a gyerekek közül, és nemsokára jött az első világháború. Apám kint volt Galíciában mint honvédszázados-kapitány. Azért volt Galíciában, Lemberg környékére küldve, mert tizenegy fűrészelt tönkre az ellenség, és tudták, hogy neki itthon fűrészgyára van, és ért hozzá. Egy egész társaság volt a keze alatt, akikkel dolgozott. Egy csomó tiszt is volt, és mindegyik elhozta a feleségét. Előfordult, hogy olyan hó volt, hogy a katonák alagutat vágtak az egyik háztól a másikig. Úgy néz ki, hogy ősz van, jól fel vannak öltözve. Csak apukát ismerem innen, ő áll a farakáson. Égethettek szemet is ott, de nem tudom, mit csináltak. Nekem a tüdőgyulladásom után az orvos javasolta a levegőváltozást. Nem tudom, kinek az ötlete volt ez a mai szemmel is képtelen ötlet, hogy menjünk oda Sokolikibe. Valószínűleg apuka vágyódott utánunk. Küldött egy őrmestert, akivel László nagypapa, anyuka, én, a nővérem, és Misi elmentünk apukához Galíciába, levegőváltozásra. Háború közben egy ilyen utat megtenni szerintem nonszensz volt. Vonattal mentünk, rengeteget kellett váltani, és emlékszem, hogy összekötötték a kezünket, hogy nehozz szétszéledjünk. De Misi akkor is elszabadította magát, és úgy elment, hogy egy perccel a vonat indulása előtt került elő. Nagypapa aztán hazajött, csak elkísért minket. Úgy volt, hogy csak egypár hónapig maradunk, közben ott maradtunk 1916-ig. Lembergől nyolcvan kilométerre volt apukának az állomása, egy csomó ember fölött rendelkezett, akik dolgoztak neki. Sok tiszt is volt, és építettek, meg javították a fűrészeket. Bár én nem emlékszem, de egész biztos, hogy voltak más zsidó katonák is. Sokolikiből 1916-ban jöttünk vissza. Csináltatott akkor apuka egy szövőgépet, s csinálták nekünk -- nem tudom, mennyi ideig -- a szőnyegetek.